

Η ΚΟΜΗ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

[Ἡ βασίλισσα Βερενίκη ἀφιέρωσε στὸ ναὸ τῆς Ζεφυρίτιδος Ἀφροδίτης τὴν πλεξίδα τῆς, ταμένη γιὰ νὰ λάβει καλὸ τυχερὸ καὶ γρήγορο τέλος ὁ πόλεμος ποὺ ὁ ἄντρας τῆς Πτολεμαῖος, λίγο καιρὸν ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο των, ἐκίνησε ἐναντίον τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου. Ἐξαφνα ἡ πλεξίδα ἐγένετο ἄφαντη ἀπὸ τὸ Ναό, καὶ τότε ὁ ἀστρονόμος Κόνων διαλάλησε πὼς τὴν εἶδε σὰν ἀστέρι στὸν οὐρανό, καὶ ὁ Καλλίμαχος ἔγραψε τὸ ποίημα τοῦτο ποὺ εἶναι τὰ νοσταλγικὰ λόγια τῆς πλεξίδας ἀπὸ τὸν οὐρανό.]

Ἐκεῖνος ποὺ τοῦ Ἀπείρου εἶδε τὰ φῶτα
καὶ ξέρει πότε βγαίνουν πότε σβήνουν,
πὼς σκοτεινιάζει ὁ Ἥλιος καὶ τ' ἀστέρι
στοὺς γύρους τῶν ὥρῶν ἀλλάζουν δρόμους
κι ὁ ἔρωτας πὼς στὴν Πάτμο κρυφοκραῖει
τὴν Τριοδίτη ἀπ' τὸν αἰθέριο κύκλο,
αὐτὸς μ' εἶδε, ψηλὰ στὸ οὐράνιο φέγγος,
λαμπρόμορφη τῆς Βερενίκης κόμη.
Ὑψόνοντας τὰ δεητικά της χέρια
ἐκείνη στὶς θεὰς μ' ἔκαμε τάμα
ὅταν ὁ βασιλεὺς νιόγαμπρος πῆγε
πολεμιστὴς στῶν Ἀσσυρίων τὶς χῶρες,
ἀφοῦ ἔστησε τὰ τρόπαια τῶν Ἑρώτων
μιὰ ὀλονυχτιὰ στῆς παρθενιάς τῇ νίκῃ.
Οἱ νιόνυφες μισοῦν τὴν Ἀφροδίτη;
ἢ σβήνουν τὴ χαρὰ ψέφτικα δάκρυα

πὺν θλιβερά στὸ θάλαμο σταλάζουν;
 Μὰ τοὺς θεοὺς ἀληθινὰ θρηνοῦνε,
 τὸ ξέρω ἀπ' τῆς βασίλισσας τοὺς γόους
 στὴ σκληρὴ μάχην ὁ ἄνδρας τῆς σὰν πῆγε.
 Τὴν κλίνη πὺν ἔρμη ἀπόμεινε πενθοῦσες,
 ἢ γιὰ τὸ χωρισμὸ γλυκοῦ ἀδελφοῦ σου;
 Ἡ ἐρωτικὴ θλίψη βαθιὰ σὲ φθείρει
 κι ὁ πόθος τὴν καρδιὰ πικρὰ σπαράζει
 ἀλλόφρενη τὸ νοῦ σὰν νᾶχεις χάσει!
 Μὰ ἐγὼ σὰν μεγαλόψυχη παρθένα
 σὲ γνώρισα ἀπὸ τὰ μικρά σου χρόνια.
 Μὴ τὸ ἔργο τὸ λαμπρὸ ἔχεις λησμονήσει
 πὺν σ' ἔκαμε τοῦ βασιλιᾶ γυναῖκα
 καὶ πὺν δὲν τόλμησε ὅμοιο ἄλλος κανέναν;
 Μὲ λόγια θλιβερά ἀποχαιρετοῦσες
 τὸν ἄντρα, καὶ μὲ τὰ λευκά σου χέρια
 ἐσφούγγιζες τὰ δακρυσιμένα μάτια.
 Ποιὸς τάχα θεὸς τόσο νὰ σ' ἔχει ἀλλάξει!
 ἢ ὅσοι ἀγαποῦν τὸ χωρισμὸ δὲ θέλουν;
 Καὶ γιὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ ποθητοῦ σου
 στοὺς ἀθανάτους μ' ἔχεις κάμει τάμα
 μὲ ὄρκους καὶ μὲ σπονδὲς ἀπὸ αἷμα ταύρων.
 Καί, πρὶν πολὺς καιρὸς περάσει, ἐκεῖνος
 τὶς χῶρες τῆς Ἀσίας ἔχει ὑποτάξει
 στὴν Αἴγυπτο. Κ' ἐγὼ γιὰ τὰ ἔργα τοῦτα
 στῶν ἄστρων τὸ χορὸ ψηλὰ ἀνεβαίνω
 γιὰ νὰ λύσω τῶν ὄρκων τῆς τὸ χρέος.
 Βασίλισσα, μ' ἔκοψες ἄθελα μου
 στὸ ξανθὸ σου τ' ὀρκίζομαι κεφάλι,
 κι ὅποιος γιὰ ἐσὲ ψέφτικους ὄρκους κάνει
 πικρὰ ἄς τὸ ξεπληρώσει ὅπως τ' ἀξίζει!
 Ν' ἀντισταθεῖ στὸ σίδερο ποιὸς ξέρει;
 Καὶ τὸ ψηλὸ βουνὸ ἐγειρεν ἀκόμη
 πὺν ἀνέβαινε τῆς Φθίας τὸ ἐνδοξο τέκνο,
 νέο πέλαγος σὰν ἄνοιξαν οἱ Μῆδοι
 κ' οἱ βάρβαροι στὸν Ἄθω μέσα πλεῦσαν.
 Μιὰ κόμη τὶ νὰ κάμει ὅταν καὶ ὄρη
 τὸ σίδερο μπορεῖ νὰ ξεριζώσει,
 Ὡ Δία, τὸ γένος ὅλο τῶν χαλύβων

εἶθε νὰ ξακληρίσει κι ὅποιος πρῶτος
νὰ βρεῖ στῆς γῆς ἐξήτησε τὰ σπλάχνα
τὸ σίδερο γιὰ νὰ τὸ πελεκήσει.
Οἱ ἀδελφές μου πλεξίδες ἐθρηνοῦσαν
τὸ χωρισμὸ καὶ τῇ δικῇ μου μοῖρα,
ὅταν μὲ ἀνεμοσάλεφτα φτερούγια
ποὺ ἀντιχτυποῦσαν μὲς στὰ αἰθέρια πλάτη
ἐφάνηκε τῆς Χλῶρης Ἀρσινόης
ἄλογο φτερωτό, τοῦ Αἰθίοπα ἀδέλφι,
καὶ στὸ ἄπειρο νὰ μὲ ἀπιθόσει πῆγε
μὲς στὸν ἄγνὸ κόρφο τῆς Ἀφροδίτης,
κ' ἔστειλε δοῦλο τότε ἡ Ζεφυρίτῃ
ποὺ μένει στοῦ Κανώβου τὸ ἀκρογιαλί,
γιὰ νὰ μὴν ἔχει τὴ θεία χάρη μόνο
τὸ στέμμα τῆς Ἀριάδνης νᾶειναι στ' ἄστρα,
ἀλλὰ κ' ἐμεῖς, ἱερὰ χρυσὰ στολίδια,
νὰ λάμπουμε ἀπὸ τὸ ξανθὸ κεφάλι.
Δακρύβρεχτο μὲ πάει στὰ θεῖα τεμένη
ἢ θεὰ σὰν ἄστρο νέο στ' ἀρχαῖα τ' ἀστέρια.
Στὸ φῶς τοῦ Λιονταριοῦ καὶ τῆς Παρθένας,
ποὺ λάμπουν πλαῖι στὴν Καλλιστῶ τὴν κόρη,
εἶμαι κ' ἐγώ, καὶ πρὸς τὴ δύση γέρνω
σὰν ὁδηγὸς τοῦ ἀργόσυρτου Βοώτη
ποὺ χάνεται στερνὸς στὰ ὠκεάνια βάθι.
Οἱ θεοὶ τὴ νύχτα μὲ πατοῦν, μὲ κρύβουν,
μὰ σὰν χαράζει στὴν Τηθύα γυρίζω.
[Συχώρεσε ὅ,τι λέω, Ραμνούσια κόρη,
καὶ τὴν ἀλήθεια ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ κρύψω,
τῶν ἄστρον φόβος δὲν θὰ μ' ἐμποδίσει
τῆς ψυχῆς τὰ κρυφὰ νὰ ἐξιστορήσω.]
Ἄπ' τὴ χαρὰ βαθύτερη εἶναι ἡ θλίψη
γιατὶ πάντα μακριὰ εἶμαι ἀπὸ τὴν κόρη.
Ὅταν ἦτανε ξέγνοιαστη παρθένα
μὲ ράντιζε μὲ μύρα μοσκοβόλα.
Νιόνυφες, τώρα ποὺ σᾶς ζευγαρώνει
γάμου λαμπάδα ποθητή, μὴ δόστε
στοὺς ἄντρες τὸ κορμί, μὴν ξεγυμνόστε
τὰ βυζιά σας, προτοῦ γιὰ μὲ σταλάξει
μῦρο ἀκριβὸ ἀπὸ σᾶς ποὺ λαχταρᾷτε

ὅσα προνόμια σὲ ἀγνή κλίνη πρέπουν.
 Μὰ ὅποια τοῦ γάμου ἐπρόδοσε τὴν πίστη
 ἢ γῆ ἄς πιεῖ τὴν ἀκάθαρτη σπονδή της,
 κι ἀπὸ ἀνάξιες δὲν θέλω ἄπρεπα δῶρα.
 Στὰ σπίτια σας ἡ ὁμόνοια πάντα ἄς μένει
 κι ἀγάπη αἰώνια μὲς στ' ἀγνά σας στήθια !
 Κι ὅταν θὲ νὰ τιμᾷς τὴν Ἀφροδίτη
 μὲ γιορτινὲς λαμπάδες κάτου ἀπ' τ' ἄστρα,
 βασίλισσα, μὴ δέεσαι μονάχα,
 μὰ σπονδὲς χύνε πάντα πλούσιων μύρων
 γιὰ κείνη καὶ γιὰ μένα. Ἄχ! νὰ μοροῦσα
 κόμη βασιλικὴ νὰ ξαναγίνω...
 κι ὁ Ὀρίονας στὸν Ὑδροχόον ἄς φέξει.

(ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1916)

ALFRED TENNYSON

ΟΔΥΣΣΕΑΣ

Τὶ ἀξίζει ἂν στὴν ἀτάραχη γωνιά μου,
 σὰν ὀκνὸς βασιλιᾶς, στέκω στὸ πλάγι
 συντροφίσσας γριᾶς, καὶ στὸ λαό μου
 τὸ δίκιο γνωστικὰ δίνω σὲ ἀνθρώπους
 ὁποῦ τρῶνε, κοιμοῦνται, θησαυρίζουν
 καὶ δὲν μὲ νοιώθουν! Δὲν μπορῶ νὰ πάψω
 νὰ γυροφέρνω πάντα σὲ ταξίδια.
 Θέλω νὰ πιῶ τῆς ζωῆς τὴ στερνὴ στάλα.
 Ἐχάρηκα πολλά, πολλὰ ἔχω πάθει
 μονάχος μου ἢ μὲ ὅσους μ' ἀγαποῦσαν,
 πότε σὲ ξένη γῆ, πότε στὰ μάκρη
 σκοτεινοῦ πολυκύμαντου πελάγου.
 Ὅνομα φημισμένο ἔχω κερδίσει,
 κ' ἡ ἀχόρταγη καρδιὰ καινούριο πόθο
 πάντα γρικᾷ, κι ἄς ἔμαθα κι ἄς εἶδα
 σὲ ἄλλες χῶρες πῶς ζοῦν, πῶς κυβερνοῦνε.
 Κ' ἐγὼ ὁ στερνὸς δὲν εἶμαι ἀφοῦ μὲ σέβας